

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 12.3.2012
COM(2012) 100 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

**Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004
om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för
konsumentskyddslagstiftningen ("förordningen om konsumentskyddssamarbete")**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1.	Inledning	2
2.	Nätverket för konsumentskyddssamarbete: den senaste utvecklingen för regelverket och den institutionella ramen	2
2.1.	Regelverket	2
2.2.	Den senaste utvecklingen för den institutionella ramen	3
2.3.	Systemet för konsumentskyddssamarbete.....	4
2.4.	Resurser som tilldelats nätverket för konsumentskyddssamarbete.....	5
2.5.	Kommittén för konsumentskyddssamarbete	5
3.	Nätverket för konsumentskyddssamarbete: många förbättringar men mycket kvar att göra.....	6
3.1.	Statistiska tendenser under referensperioden	6
3.2.	Allmän bedömning.....	7
3.3.	Nätverket för konsumentskyddssamarbete: ytterligare arbete krävs	9
4.	Andra samarbetsområden: gemensam verksamhet och tjänstemannautbyte	10
4.1.	Gemensam verksamhet och tjänstemannautbyte	10
4.2.	Internationellt samarbete	11
5.	Slutsatser och fortsatt arbete	11
5.1.	Slutsatser	11
5.2.	Fortsatt arbete.....	12
	BILAGA.....	14

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen ("förordningen om konsumentskyddssamarbete")

1. INLEDNING

Den inre marknaden har blivit en del av konsumenternas dagliga liv varje gång de köper varor och tjänster. För att kunna utnyttja alla de potentiella fördelar och nya möjligheter den erbjuder i fråga om urval, kvalitet och pris måste de europeiska konsumenterna känna sig säkra på att deras rättigheter skyddas var de än väljer att göra sitt köp. Det gäller framför allt den inre marknaden på nätet.

Förordningen om konsumentskyddssamarbete¹ (nedan kallad *förordningen*) antogs 2004 i det syftet. Den ger en ram som gör det möjligt för tillsynsansvariga i medlemsstaterna att samarbeta nära för att snabbt och effektivt stoppa affärsmetoder som bryter mot konsumentlagstiftningen när konsumenter och näringsidkare finns i olika länder. För företagen garanterar förordningen rättvisa villkor och säkrar att mindre seriösa näringsidkare försvinner från marknaden.

Denna rapport är ett krav enligt artikel 21 i förordningen, där det föreskrivs att en bedömning av förordningens tillämpning ska göras vartannat år. Denna rapport gäller åren 2009 och 2010. Det är den andra rapporten från kommissionen².

I rapporten redogörs för både kommissionens bedömning av utvecklingen och återkopplingen från medlemsstaterna i form av nationella rapporter som lämnats till kommissionen under första kvartalet 2011. Den är inriktad på verksamheten inom det nätverk för konsumentskyddssamarbete som inrättats genom förordningen och innehåller framför allt en granskning av om de brister som identifierades i kommissionens rapport 2009 åtgärdats framgångsrikt.

Rapporten ska också läsas mot bakgrund av en pågående reflexion kring huruvida förordningen uppfyller målet att förbättra skyddet av konsumenternas ekonomiska intressen³.

2. NÄTVERKET FÖR KONSUMENTSKYDDSSAMARBETE: DEN SENASTE UTVECKLINGEN FÖR REGELVERKET OCH DEN INSTITUTIONELLA RAMEN

2.1. Regelverket

Förordningens samarbetsmekanismer gäller bara tillsyn i anslutning till de rättsakter som förtecknas i dess bilaga.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen ("förordningen om konsumentskyddssamarbete"), EUT L 364, 9.12.2004, s. 1.

² KOM(2009) 336 slutlig, 2.7.2009.

³ Artikel 1 i förordningen.

Sedan förordningen antogs 2004 har flera lagstiftningsförslag lett till att bilagan ändrats, främst genom att förteckningen över rättsakter utökats (t.ex. i november 2009 när artikel 13 i direktivet om integritet och elektronisk kommunikation inkluderades⁴). Ytterligare ändringar gjordes i samband med att tillämpningsområdet för direktivet om vilseledande och jämförande reklam⁵ ändrades och direktiv 87/102/EEG om konsumentkrediter upphävdes.

För att undanröja all eventuell oklarhet om förordningens tillämpningsområde lade kommissionen 2010 fram ett lagstiftningsförslag⁶ som antogs den 14 september 2011 och innebar att förordningens bilaga ändrades för att återspegla alla ändringar sedan 2004. Det kommer framför allt att ge rättslig klarhet kring införandet av det nya direktiv 2008/48/EG⁷ om konsumentkreditavtal⁸.

2.2. Den senaste utvecklingen för den institutionella ramen

Nätverket för konsumentskyddssamarbete (CPC-nätverket) utgörs av nationella tillsynsmyndigheter som anmäls till kommissionen av medlemsstaterna. En förteckning över dessa myndigheter offentliggörs varje år i Europeiska unionens officiella tidning⁹.

Sedan 2009 har nätverket för konsumentskyddssamarbete generellt sett gått in i en mer stabil fas när det gäller de institutionella ramarna, medan de två första verksamhetsåren präglades av medlemsstaternas insatser för att fullborda inrättandet av nätverket.

En del av de ändringar av förordningens bilaga som beskrivs ovan har haft betydelse för nätverket: 1) de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för direktiv 2008/48/EG om konsumentkreditavtal undantogs tillfälligt till dess att ändringen av förordningen antagits, och 2) nya tillsynsmyndigheter som ansvarar för artikel 13 i direktivet om integritet och elektronisk kommunikation har anmälts till kommissionen och anslutits.

Alla andra anpassningar av det nätverk som anmälts till kommissionen efter t.ex. förändringar i ministerportföljer på nationell nivå kunde genomföras utan negativa effekter för nätverket. Det enda undantaget utgörs av en medlemsstat som vittnar om stora svårigheter och förseningar på nationell nivå för en myndighet.

Det är nu mycket få myndigheter som saknar anslutning till den gemensamma databas som används av nätverket, och de ansvarar i allmänhet för områden där samarbetet fortfarande är sporadiskt (t.ex. tillsyn av artiklarna 86–100 i direktiv 2001/83/EG). Kommissionen fortsätter att övervaka dessa situationer noga.

⁴ EUT L 201, 31.7.2002, s. 32.

⁵ EUT L 376, 27.12.2006, s. 21.

⁶ EUT L 259, 4.10.2011, s. 1.

⁷ EUT L 133, 22.5.2008, s. 66.

⁸ Bilagan till förordningen om konsumentskyddssamarbete kan komma att ändras i framtiden på grund av att nya lagtexter antas på konsumentskyddsområdet.

⁹ Senaste offentliggörandet: fullständig förteckning: EUT C 260, 2.9.2011, s. 1. Tillägg: EUT C 356, 6.12.2011, s. 1.

2.3. Systemet för konsumentskyddssamarbete

Ett centralt inslag i nätverket för konsumentskyddssamarbete är systemet för konsumentskyddssamarbete, den gemensamma databas som myndigheterna använder för att utbyta information.

Under referensperioden har kommissionen fortsatt arbetet med att förbättra databasen och göra den mer användarvänlig med hjälp av en särskild användargrupp som bildades 2006.

De kostsamma förberedelserna inför utvecklingen av nya it-funktioner slutfördes för artikel 9 i förordningen. Genomförandet av denna artikel i fråga om databasen har skjutits upp med medlemsstaternas samtycke för att få tillräcklig praktisk erfarenhet när det gäller de första gemensamma marknadskontroller (sweeps) som genomförts av nätverket för konsumentskyddssamarbete. Genomförandet av de nya funktionerna 2012 kommer att underlätta samordningen av tillsynsverksamhet som innefattar flera myndigheter.

Andra förbättringar som är på väg och som föreslagits av användarna är t.ex. förbättring av sökfunktionen och utveckling av systemet för konsumentskyddssamarbete till ett flerspråkigt verktyg. Användarna noterade också att systemet var relativt långsamt. Den frågan har undersökts av kommissionens it-avdelningar och håller på att åtgärdas.

Dataskydd är också en fråga som diskuterats under referensperioden. Kommissionens främsta prioritering har varit att genomföra merparten av rekommendationerna från september 2007 från artikel 29-arbetsgruppen, där de nationella dataskyddsmyndigheterna ingår. Kommissionens beslut¹⁰ och rekommendation¹¹ i frågan utarbetades och diskuterades med medlemsstaterna 2010 och antogs formellt den 1 mars 2011. Ytterligare dataskyddsgarantier i systemet för konsumentskyddssamarbete, t.ex. i form av varningar till användarna i pop up-meddelanden i avgörande skeden i arbetsflödet, hade tidigare införts 2009.

Under perioden samarbetade kommissionen dessutom nära med Europeiska datatillsynsmannen för att lägga sista handen vid förfarandet för förhandskontroll. I sitt yttrande¹² bekräftar Europeiska datatillsynsmannen att förordningen ger en stabil rättslig grund för informationsutbytet och välkomnar kommissionens insatser för att integrera dataskyddet i utformningen av databasen och i de gemensamma förfaranden som inrättats för nätverket. Europeiska datatillsynsmannen rekommenderar dock att ytterligare förbättringar övervägs.

Den mest brådskande fråga som måste tas upp är utformning av en fungerande mekanism för handläggning av inkommande ärenden från registrerade gällande begäran om rätt till tillgång och svar på sådana. Det visar sig synnerligen komplicerat att inrätta en sådan mekanism. Den största utmaningen blir att hitta en rättvis balans mellan rätten till personlig integritet och skydd av personuppgifter och behovet av att utbyta information i samband med tillsyns- och utredningssamarbete enligt

¹⁰ EUT L 59, 4.3.2011, s. 63.

¹¹ EUT L 57, 2.3.2011, s. 44.

¹² Yttrande från Europeiska datatillsynsmannen om kommissionens beslut 2011/141/EU och om kommissionens rekommendation 2011/136/EU om riktlinjer för tillämpningen av reglerna för uppgiftsskydd i CPCS av den 5 maj 2011.

förordningen för att stoppa överträdelser av EU:s konsumentlagstiftning. Saken kompliceras ytterligare av att den nationella konsument- och dataskyddslagstiftningen varierar avsevärt mellan medlemsstaterna.

Genomförandet av de övriga åtgärder som Europeiska datatillsynsmannen rekommenderar, t.ex. utveckling av nya it-funktioner, kommer att bedömas i ett andra skede så snart myndigheterna i nätverket och kommissionen enats om principerna för en gemensam samordningsmekanism.

2.4. Resurser som tilldelats nätverket för konsumentskyddssamarbete

Liksom 2009 innehåller de nationella rapporter som lämnas vartannat år begränsade uppgifter om de resurser som de nationella myndigheterna avsätter för tillämpningen av förordningen. Medlemsstaterna rapporterar i de flesta fall att konsumentskyddssamarbetet ingår i myndigheternas allmänna verksamhet och budget. Det verkar därför inte möjligt att inhämta särskilda uppgifter om konsumentskyddssamarbetet.

I flera rapporter betonas – dock utan att några konkreta siffror om resurserna ges – att myndigheterna skulle vara intresserade av att öka sin medverkan i konsumentskyddssamarbetet men ofta begränsas i sina beslut av de resurser de förfogar över. Det gäller i synnerhet, men inte bara, nätverkets gemensamma verksamhet och tjänstemannautbytet, projekt som båda delfinansieras av EU:s budget.

På grundval av de uppgifter som kommissionen för närvarande har tillgång till går det inte att göra en tillförlitlig bedömning av om medlemsstaterna helt och hållet fullgör sin skyldighet enligt artikel 4.7 i förordningen, enligt vilken myndigheterna ska tilldelas de resurser som krävs.

De nationella rapporterna ger dock visst belägg för att nätverkets effektivitet (och därmed också ändamålsenlighet) kan påverkas negativt av resursbegränsningar hos myndigheterna. I vissa fall gäller detta de centrala kontaktpunkterna, som fungerar som samordnare på nationell nivå och därmed spelar en avgörande roll för tillämpningen av förordningen, särskilt i länder där tillsynsuppgifterna enligt förordningen delas av flera myndigheter. Frågan kommer att analyseras mer ingående i samband med den pågående övergripande utvärderingen av nätverket för konsumentskyddssamarbete.

2.5. Kommittén för konsumentskyddssamarbete

Genom förordningen inrättas en kommitté bestående av företrädare för medlemsstaterna, kommittén för konsumentskyddssamarbete, som ska biträda kommissionen i dess genomförandeuppgifter.

Under referensperioden möttes kommittén mellan tre och fyra gånger per år. Den 6 december 2010 avgav den ett positivt yttrande om ett förslag till ändring av kommissionens beslut¹³ om genomförande av förordningen, som antogs av kommissionen den 1 mars 2011. Genom ändringen infördes nya regler för

¹³ Kommissionens beslut 2007/76/EG. EUT L 32, 6.2.2007, s. 40.

genomförandet av artikel 9 i förordningen, och luckor åtgärdades genom att skälen till att radera uppgifter i systemet för konsumentskyddssamarbete klargjordes.

Kommittén spelar en central roll för nätverket för konsumentskyddssamarbete. Framför allt är den en plattform för diskussion om trender i fråga om konsumentskydd. Den bidrar också till utvecklingen av en gemensam tillsynsmetod inom nätverket för konsumentskyddssamarbete genom att anta gemensamma normer och riktlinjer (t.ex. manualer för Internetutredningar, verksamhetsriktlinjer för konsumentskyddssamarbetet) samt ger operativa riktlinjer till nätverket för konsumentskyddssamarbete i form av årliga handlingsplaner för tillsynsarbetet. Handlingsplanerna för tillsynsarbetet är inriktade på nätverkets gemensamma verksamhet, t.ex. dess årliga Internetkontroller, så kallade sweeps.

Framgången för nätverket för konsumentskyddssamarbete är i hög grad beroende av att kommittén ger impulser och det stöd som behövs för att dess mål ska kunna nås.

Kommissionen undersöker också om nätverket för konsumentpolitik, där generaldirektörerna för nationella ministerier med ansvar för konsumentfrågor ingår, också skulle kunna spela en roll.

3. NÄTVERKET FÖR KONSUMENTSKYDDSSAMARBETE: MÅNGA FÖRBÄTTRINGAR MEN MYCKET KVAR ATT GÖRA

3.1. Statistiska tendenser under referensperioden

På det hela taget är det antal ärenden som nätverket handlagt jämförbart med antalet under förra referensperioden, dvs. omkring 540 ärenden gällande antingen begäran om information eller begäran om tillsynsåtgärder för att stoppa en upptäckt överträdelse¹⁴. Antalet varningar minskade dock kraftigt, dvs. antalet ensidiga meddelanden som skickas av en myndighet till andra berörda myndigheter för att varna för en överträdelse av konsumentlagarna som upptäckts eller som myndigheten har skälig anledning att misstänka.

När det gäller de direktiv som det brutits mot är överträdelser av bestämmelserna om vilseledande och/eller annan otillbörlig reklam i direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder¹⁵ den vanligaste typen av överträdelser som hanteras av nätverket, följt av överträdelser av bestämmelserna i direktivet om elektronisk handel¹⁶.

Ända från början har de flesta ärenden som handlagts av nätverket gällt online-reklam: 2010 gällde 45 % av de ärenden som avsåg begäran om information meddelanden till konsumenterna via e-post, sms eller Internet. Motsvarande siffra för ärenden gällande begäran om tillsynsåtgärder är 77 %. Det beror delvis på de marknadskontroller som årligen genomförs av nätverket för konsumentskyddssamarbete. Vid dessa marknadskontroller kontrollerar myndigheterna samtidigt webbplatser i en utvald sektor för att se om de rättsliga kraven följs. Uppföljningen av de gränsöverskridande överträdelser som upptäcks i

¹⁴ I detta sammanhang bör det noteras att nätverket endast hanterar överträdelser av kollektiva konsumentintressen i gränsöverskridande situationer och inte enskilda klagomål (artiklarna 1 och 3 i förordningen om konsumentskyddssamarbete).

¹⁵ EUT L 149, 11.6.2005, s. 22.

¹⁶ EGT L 178, 17.7.2000, s. 1.

samband med dessa gemensamma kontroller leder på ett naturligt sätt till ett ökat utbyte mellan myndigheterna. Dessutom gör ny teknik (t.ex. Internet) att ett potentiellt stort antal konsumenter enkelt kan nås, och sannolikheten är därför större att upptäcka en överträdelse av kollektiva intressen som omfattas av konsumentskyddssamarbetet.

Sedan andra halvåret 2009 har nätverkets handläggning av ärenden minskat relativt sett, med avseende på antalet nya ärenden som myndigheterna skapar. (Statistiska uppgifter för 2009–2010 finns i bilagan till denna rapport.) Hittills har den tendensen inte gällt ärenden som avser begäran om tillsynsåtgärder, där antalet förblivit i stort sett detsamma med 120 nya ärenden registrerade i systemet för konsumentskyddssamarbete i slutet av 2010.

De exakta orsakerna till denna tendens har ännu inte identifierats och flera faktorer spelar sannolikt in. Myndigheterna har inte rapporterat om någon minskning av antalet gränsöverskridande överträdelser av konsumentlagarna, men de har i sina rapporter framhållit behovet av att på ett bättre sätt enas om prioriteringar för tillsynsarbetet. I detta sammanhang bör det också noteras att färre gränsöverskridande problem har upptäckts vid de senaste marknadskontrollerna än vid de första. En annan faktor som bör beaktas är att myndigheterna blivit mer bekanta med samarbetsreglerna i förordningen om konsumentskyddssamarbete. Det har resulterat i färre men bättre förberedda ärenden och en mer rationell användning av samarbetsmekanismerna enligt förordningen. Den förbättrade handläggningen av ärenden återspeglas också i den kortare genomsnittliga handläggningstiden för ärenden som gäller begäran om ömsesidigt bistånd. För t.ex. ärenden gällande begäran om tillsynsåtgärder har den minskat från 177 dagar 2008 till 92 dagar 2010. Slutligen finns det en del tekniska aspekter att ta hänsyn till. Databasen gör det nu möjligt att hantera ärenden som gäller flera överträdelser, medan myndigheterna under det första året måste skapa flera parallella ärenden, dvs. ett per överträdelse.

3.2. Allmän bedömning

Referensperioden för denna rapport kännetecknas sammanfattningsvis av stabilisering och konsolidering av nätverkets verksamhet, trots de begränsningar som myndigheterna rapporterar om på grund av de besvärliga ekonomiska och finansiella förutsättningarna för deras verksamhet. Det är den allmänna slutsats som kan dras av medlemsstaternas rapporter och kommissionens egen erfarenhet från uppföljningen av nätverkets arbete.

Flertalet myndigheter anser att nätverket har övervunnit de ”barnsjukdomar” som kännetecknade verksamheten under de första två åren. Den kortare genomsnittliga handläggningstiden (se tabell 4 i bilagan) för ärenden visar att behöriga tjänstemän vid myndigheterna börjar få större vana vid att handlägga ärenden gällande begäran om ömsesidigt bistånd som hänskjuts till dem genom nätverket.

Nätverket för konsumentskyddssamarbete har dessutom utvecklat en stabil kärna av gemensamma verksamheter vid sidan av det bilaterala tillsynssamarbetet. Detta gemensamma arbete syftar till att ge tillsynen en ny EU-dimension och i slutändan förbättra konsumentskyddet på den inre marknaden. Under de senaste två åren har detta gemensamma tillsynsarbete blivit en integrerad del av nätverkets verksamhet. De Internetutredningar som nätverket genomför varje år, så kallade sweeps, är ett centralt inslag i det arbetet. De ger konkreta resultat för konsumenterna genom den gemensamma tillsynsfas då myndigheterna följer upp överträdelser som upptäckts

för att säkra efterlevnad. I slutet av 2010 inledde en grupp myndigheter ett nytt projekt (som delfinansieras av kommissionen) för att undersöka möjligheterna att ytterligare förbättra nätverkets kapacitet för tillsyn på Internet genom förbättrad teknik och ett mer systematiskt utbyte av kunskap och expertis.

Nätverkets utveckling den senaste tiden kan delvis förklaras med att myndigheterna under de senaste två åren lärt sig att samarbeta genom nätverket, dvs. blivit (mer) bekanta med de samarbetsmekanismer som införts genom förordningen om konsumentskyddssamarbete och den databas som kommissionen utvecklat för nätverkets informationsutbyte.

Utvecklingen visar dock också, såsom framhålls i många av de nationella rapporterna, att de åtgärder som vidtagits för att åtgärda de brister som identifierades 2009 i den första rapporten har gett positiva resultat.

Utbildningsbehoven har tillgodosetts mer effektivt eftersom en utbildningsplan upprättas varje år tillsammans med myndigheterna. Ett nätverk av nationella utbildare inrättades 2009 för att utöka kommissionens utbildningskapacitet. Den centrala help-desken omorganiserades också under referensperioden för att snabbare kunna besvara användarnas frågor.

Planeringen av gemensam verksamhet (och därmed resurser) genom antagande av årliga handlingsplaner för tillsynsarbetet ger en sund, strukturerad och öppen planeringsprocess. Med hjälp av dessa planer kan områden av gemensamt intresse identifieras, och de innefattar all gemensam verksamhet som bedrivs av nätverket, vid sidan av det egentliga (vanligen bilaterala) tillsynssamarbetet.

Utarbetandet av vägledningar har bidragit till en ökad gemensam förståelse för hur samarbetet inom nätverket för konsumentskyddssamarbete fungerar. Det rör sig framför allt om verksamhetsriktlinjerna för konsumentskyddssamarbetet, som utarbetats av kommissionen och ger praktisk vägledning om tillämpningen av mekanismerna för konsumentskyddssamarbetet på grundval av den gemensamma praxis som uppstod till följd av diskussionerna med myndigheterna vid ett seminarium om nätverkets verksamhet i december 2009.

Seminarierna, som anordnats regelbundet sedan 2009, ger myndigheterna ytterligare en möjlighet att utbyta synpunkter och bästa praxis och därmed arbeta för att nå en gemensam förståelse för och/eller syn på tillsyn. De ämnen som diskuteras vid dessa seminarier bestäms tillsammans med myndigheterna i samband med diskussionerna om den årliga handlingsplanen för tillsynsarbetet. Det gäller allt från mer juridiska diskussioner om tillsynen av den konsumentlagstiftning (eller delar av den) som förtecknas i förordningens bilaga till mer operativa diskussioner om hur man skapar ett ärende som gäller en begäran om tillsynsåtgärder.

Nätverket för konsumentskyddssamarbete har definitivt konsoliderat sin verksamhet under de senaste två åren, men det finns också tydliga belegg för att nätverket ännu inte nått sin fulla potential. Det finns fortfarande några medlemsstater som aldrig utfärdat en begäran om ömsesidigt bistånd (eller bara en varning) och ett avsevärt antal medlemsstater som har handlagt färre än fem ärenden av samtliga typer. I nuläget kan högst nio medlemsstater anses ha använt systemet aktivt sedan starten.

3.3. Nätverket för konsumentskyddssamarbete: ytterligare arbete krävs

Under de första verksamhetsåren var myndigheternas arbete främst inriktat på att se till att tillgången till databasen fungerade och på att bekanta sig med de nya samarbetsmekanismerna. Nu har man i stället inriktat sig på att dra full nytta av de möjligheter som nätverket erbjuder för att de förväntade resultaten ska kunna nås.

Mer arbete behövs i synnerhet på de områden som beskrivs nedan.

Det är fortfarande många myndigheter som inte aktivt använder de samarbetsmekanismer som inrättas genom förordningen om konsumentskyddssamarbete. Det gäller framför allt, men inte bara, tillsynen av den sektorslagstiftning som förtecknas i bilagan till förordningen om konsumentskyddssamarbete. Såsom betonas i den första rapporten kan förekomsten av parallella nätverk på dessa områden¹⁷ ha haft betydelse för effektiviteten hos nätverket för konsumentskyddssamarbete, men det behöver fortfarande bekräftas. Många konsumentmyndigheter i medlemsstaterna använder dessutom sällan nätverket för konsumentskyddssamarbete. Ytterligare analys är alltså nödvändig.

Uppfattningarna om hur de samarbetsverktyg som inrättas genom förordningen ska användas skiljer sig åt, trots att gemensamt överenskomna regler och vägledningar har utarbetats. Ofullständig kunskap om reglerna och en viss brist på disciplin i samband med tillämpningen är faktorer i detta sammanhang (få myndigheter ger t.ex. den föreskrivna regelbundna återkopplingen på framstegen i utrednings- och tillsynsverksamheten), men det finns också mer grundläggande skillnader som hindrar ett effektivare utnyttjande av mekanismerna för konsumentskyddssamarbete. Det gäller framför allt varningarna, där det inte finns någon samsyn hos myndigheterna i fråga om hur och när de ska användas, liksom ärendena som gäller begäran om tillsynsåtgärder, där myndigheterna har (mycket) olika normer för rättslig analys och bevisning.

Det finns ingen samsyn i fråga om nätverkets tillsynsprioriteringar. I de årliga handlingsplanerna för tillsynsarbetet identifieras områden av gemensamt intresse, men de omfattar inte alla nätverkets verksamheter. Den främsta utmaningen blir att fortsätta arbetet med att komma fram till en gemensam förståelse för relevanta konsumentfrågor och, kanske, enas om gemensamma normer som garanterar att nätverket för konsumentskyddssamarbete används på ungefär samma sätt av alla myndigheter, dock utan att skyldigheten att besvara en begäran om bistånd åsidosätts.

Nätverket har inte lyckats utveckla någon ”företagsidentitet” utan är fortfarande huvudsakligen ett virtuellt nätverk som knyts samman av en gemensam databas. Kontakter mellan handläggare som inte rör hanteringen av ett visst ärende sker fortfarande bara i undantagsfall, vilket kanske kan förklara varför nätverket aldrig har använt forumet i systemet för konsumentskyddssamarbete. Språkhinder spelar sannolikt en roll i detta sammanhang men är inte en tillräcklig förklaring till avsaknaden av utbyte mellan myndigheterna.

¹⁷ Detta gäller förordning 261/2004 om flygpassagerares rättigheter, artiklarna 86–100 i direktiv 2001/83/EG om humanläkemedel och, enligt kommentarer i de nationella rapporterna, artiklarna i direktivet om audiovisuella medietjänster.

Vissa övergripande frågor, varav många identifierades redan i 2009 års rapport, fortsätter också att påverka nätverket för konsumentskyddssamarbete, t.ex. de följande:

- Olikheterna i nationell konsumentlagstiftning i EU bidrar till utdragna förfaranden och besvärligare samarbete eftersom myndigheterna först måste kontrollera om samarbete är möjligt och i vilken utsträckning.
- Frågan om tillämplig lagstiftning fortsätter att splittra nätverket. I samband med seminarierna om detta ämne har nu nya frågor uppstått gällande tillämplig lagstiftning och nationella procedurregler.
- Det ges inte särskilt mycket information om nätverkets framgångsrika ärenden, inte ens inom nätverket, och det kan ge uppfattningen att nätverket kanske inte uppfyller förväntningarna. Samtidigt är myndigheterna ovilliga att dela med sig av denna typ av information – bara ett par nationella rapporter innehåller exempel på framgångsrika ärenden trots att detta ingick i den gemensamma struktur man enats om.
- Olika synpunkter har framkommit när det gäller den roll kommissionen bör spela i tillsynssamarbetet.

4. ANDRA SAMARBETSOMRÅDEN: GEMENSAM VERKSAMHET OCH TJÄNSTEMANNAUTBYTE

4.1. Gemensam verksamhet och tjänstemannautbyte

Under referensperioden fortsatte kommissionen att ge finansiering för både gemensamma verksamheter och möjlighet till tjänstemannautbyte. Det främsta syftet med dessa verksamheter är att ge myndigheterna för konsumentskyddssamarbete ramar för utbyte av bästa praxis och gemensamt arbete, så att man undviker dubbelarbete och, vilket är viktigare, lättare kan ta del av varandras kunskaper och lärdomar.

Liksom i 2009 års rapporter är återkopplingen om dessa verksamheter i de nationella rapporterna positiv – myndigheterna utnyttjar konsekvent, om än i blygsam omfattning, de medel de har till sitt förfogande varje år.

Trots insatserna för att göra verksamheterna mer attraktiva för myndigheterna tar de i sina rapporter upp svårigheter av samma slag som dem som identifierades 2009:

Resursbegränsningar hindrar många myndigheter från att delta i tjänstemannautbyten eller gemensamma projekt.

De komplicerade reglerna för ansökningsförfarandet och i nästa skede förvaltningen av medlen gör behöriga myndigheter obenägna att delta i verksamhet av detta slag. Språkhinder är en annan faktor som förklarar det relativt låga antalet tjänstemannautbyten.

Tjänstemannautbytet saknar den flexibilitet som krävs för att man snabbt ska kunna tillgodose kortsiktiga behov som uppstår i samband med utredningar.

4.2. Internationellt samarbete

I maj 2009 bemyndigade rådet kommissionen att inleda förhandlingar med Förenta staterna om ett samarbetsavtal gällande tillsyn av konsumentskyddslagstiftningen. Under den period som rapporten gäller hölls ett antal möten med den amerikanska motparten Federal Trade Commission, men det var fortfarande svårt att göra framsteg på grund av olika syn på dataskydd.

5. SLUTSATSER OCH FORTSATT ARBETE

5.1. Slutsatser

Nätverket för konsumentskyddssamarbete har gått in i en fas av konsolidering och stabilisering av verksamheten. De främsta resultat som uppnåtts under den period som denna rapport gäller är följande:

- De första årens barnsjukdomar (t.ex. anslutningssvårigheter och andra tekniska frågor i samband med användningen av databasen) har åtgärdats.
- Myndigheterna har lärt sig att använda de samarbetsverktyg som inrättas genom förordningen om konsumentskyddssamarbete mer effektivt i och med att de blivit mer bekanta med databasen och de nya förfarandena.
- Marknadskontrollerna, som samordnas och övervakas av kommissionen, har blivit en del av nätverkets reguljära verksamhet och har gett nätverket en del synlighet genom pressaktiviteterna i anslutning till kontrollerna.
- Nätverket diskuterar och planerar sin gemensamma verksamhet i årliga handlingsplaner för tillsynsarbetet.
- Kurser organiseras mer effektivt med utgångspunkt i årliga utbildningsplaner och genom nätverket av nationella utbildare.
- En gemensam syn på samarbetet i nätverket växer sakta fram genom diskussioner vid seminarier och tack vare den praktiska erfarenhet som de fyra årens verksamhet gett.
- Verksamhetsriktlinjer som utarbetades av kommissionen på grundval av slutsatserna från ett seminarium i december 2009 ger behöriga tjänstemän praktisk vägledning om hur nätverket fungerar och hur ärenden som gäller begäran om ömsesidigt bistånd ska handläggas i enlighet med förordningen om konsumentskyddssamarbete.

Bedömningen av de två senaste årens verksamhet visar emellertid också att det fortfarande finns brister och att nätverket ännu inte nått sin fulla potential. Många myndigheter använder sällan eller aldrig mekanismerna för konsumentskyddssamarbete, och de som var mest aktiva de första åren har minskat sitt engagemang, vilket delvis förklarar den relativa nedgången i nätverkets verksamhet när det gäller nya ärenden sedan 2010.

Svårigheterna med gränsöverskridande tillsyn till följd av olikheter i nationell konsumentlagstiftning och i de procedurregler som gäller i medlemsstaterna har

blivit tydligare jämfört med under nätverkets första år, när myndigheterna i första hand inriktade sig på att lära sig att använda systemet. Utdragna förfaranden och olikheter i fråga om tillsynsmetoder och erfarenhetsnivå har också satt myndigheternas vilja att utnyttja nätverket för konsumentskyddssamarbete på prov.

I en del fall kan de svårigheter som myndigheterna möter vara ett första tecken på att den rättsliga ram som förordningen om konsumentskyddssamarbete utgör behöver anpassas för att förbättra den gränsöverskridande tillsynen. Det kan också tyda på att nationella förfaranden behöver ses över ytterligare mot bakgrund av ramarna för konsumentskyddssamarbetet, så att myndigheterna verkligen har möjlighet att uppfylla förordningens mål till fullo.

Den tekniska ändring av bilagan till förordningen om konsumentskyddssamarbete som antogs 2011 skapade ytterligare rättslig klarhet när det gäller förteckningen över bestämmelser som omfattas av samarbetsmekanismerna. Hittills finns det dock inte tillräckliga belägg för att inleda en rättslig process som skulle resultera i en mer omfattande översyn av förordningen. Kommissionens utvärdering av de två år som denna rapport avser visar tvärtom att många av de svårigheter som nätverket möter kan åtgärdas inom ramen för det gällande regelverket.

Mer erfarenhet och information behövs därför för att få en bättre uppfattning om huruvida förordningen bör ses över och i så fall hur. Framför allt måste frågan om förordningens tillämpningsområde granskas ingående, inklusive frågan om ett eventuellt införande av ytterligare materiell lagstiftning i bilagan. En stor utmaning under kommande år blir att se till att myndigheterna får tillräckliga resurser. Det är också avgörande för nätverkets framgång.

5.2. Fortsatt arbete

Mot denna bakgrund kommer kommissionens första prioritering att vara att samarbeta nära med medlemsstaterna för att åtgärda de brister som identifierats inom det gällande regelverket.

Kommissionen har identifierat följande områden där insatserna bör koncentreras på kort och medellång sikt:

- Fortsätta arbetet med att konsolidera nätverket genom att förbättra funktionerna i nätverkets databas, se till att behöriga tjänstemän får utbildning genom nätverket av utbildare och se till att tillämpningsföreskrifterna underlättar en konsekvent och snabbare handläggning av ärenden som gäller begäran om ömsesidigt bistånd.
- Behålla finansieringen av gemensam verksamhet för att ytterligare uppmuntra utbyte av bästa praxis och erfarenheter men göra en ny utvärdering av de aktuella möjligheterna till tjänstemannautbyte mot bakgrund av de erfarenheter som gjorts och synpunkterna från nationella myndigheter.
- Fortsätta samarbeta med myndigheterna för att utveckla en gemensam tillsynsmetod genom diskussioner vid seminarier, gemensam verksamhet och marknadskontroller. Nätverket skulle också kunna dra fördel av att undersöka nya sätt att genomföra gemensam tillsyn och marknadsövervakning enligt artikel 9 i förordningen. Detta demonstrerades i samband med marknadskontrollerna 2009 och 2010, där en grupp myndigheter kombinerade

marknadskontrollen med annan tillsynsverksamhet för att få största möjliga effekt. En diskussion om hur varningar ska användas på bästa sätt inom nätverket är också nödvändig.

- Förbättra planeringen av nätverkets verksamhet ytterligare. De årliga handlingsplanerna för tillsynsarbetet är ett första steg framåt för att identifiera områden av gemensamt intresse för de myndigheter som ingår i nätverket, men arbetet måste fortsätta. Detta har blivit desto viktigare i och med att myndigheterna verkar i en omgivning som kännetecknas av resursbegränsningar och möter svårigheter när det gäller att förena nationella prioriteringar med prioriteringar som gäller konsumentskyddssamarbetet. Myndigheterna kommer att hålla en första diskussion om frågan i samband med ett seminarium om prioritering av verksamheter i slutet av 2011.
- Nätverket måste också utveckla effektivare sätt att identifiera tillsynsprioriteringar på EU-nivå. Förstahandsuppgifter från konsumenter på nationell nivå måste slås samman med uppgifter från verktyg som resultattavlan för konsumentmarknaderna, den nya databasen över klagomål eller nätverket för europeiska informationscentrum för konsumenter. När det gäller de gemensamma marknadskontrollerna undersöker en grupp myndigheter för närvarande hur man bättre kan identifiera hot som uppstår på Internet och sedan se till att nätverket kan vidta lämpliga uppföljningsåtgärder.
- Utveckla insatserna för att göra nätverket för konsumentskyddssamarbete mer synligt för allmänheten. Pressaktiviteterna i samband med marknadskontrollerna ger viss synlighet åt nätverkets insatser, men det (vanligen) bilaterala tillsynssamarbetet är fortfarande alltför okänt. De nationella rapporter som lämnas vartannat år visar att konsumentskyddssamarbetet ger påtagliga resultat för konsumenterna, men fortfarande ges bara begränsad information. Även här arbetar en grupp myndigheter för närvarande med att utforma en intern och extern kommunikationsstrategi som kan genomföras i form av kommunikationsplaner som godkänns av kommittén för konsumentskyddssamarbete. Gruppen har redan producerat sina första konkreta resultat i form av ett nyhetsbrev som skickas till myndigheterna två gånger om året.

Sett på längre sikt fortsätter kommissionen att granska de ramar och förfaranden för samarbete som inrättas genom förordningen om konsumentskyddssamarbete för att bedöma om de svårigheter som nätverket möter kräver lagstiftningsåtgärder.

Slutsatserna i denna rapport är ett första steg i denna process och har legat till grund vid utarbetandet av riktlinjerna för en extern utvärdering som kommissionen ska inleda och som kommer att ge resultat under 2012. En fråga som måste undersökas i det sammanhanget är hur det relativt breda tillämpningsområdet för bilagan till förordningen om konsumentskyddssamarbete påverkar nätverkets effektivitet och ändamålsenlighet, särskilt på områden där det finns andra ramar för samarbete. Kommissionens roll i nätverkets verksamheter måste också utvärderas.

BILAGA

1. Totalt antal ärenden avseende begäran om ömsesidigt bistånd

År	<i>Utbyte av information utan begäran (varningar)</i> (art. 7)	<i>Utbyte av information på begäran</i> (art. 6)	<i>Begäran om tillsynsåtgärder</i> (art. 8)	<i>TOTALT</i>
2007	71	161	95	327
2008	100	122	170	392
2009	44	150	170	364
2010	37	89	134	260
TOTALT	252	522	569	

2. Antal tillfällen då begäran om ömsesidigt bistånd lämnats in på grund av överträdelse, fördelat per direktiv (2007–2010)

	<i>Art. 6 Utbyte av information på begäran</i>				<i>Art. 7 Utbyte av information utan begäran (varningar)</i>				<i>Art. 8 Begäran om tillsynsåtgärder</i>				<i>TOTALT</i>
	2007	2008	2009	2010	2007	2008	2009	2010	2007	2008	2009	2010	
Direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder	1	86	125	68	0	40	30	29	4	73	112	86	654
Direktiv 84/450/EEG om vilseledande reklam	48	0	0	0	34	0	0	0	35	0	0	0	117
Direktiv 2000/31/EG om elektronisk handel	3	9	13	16	7	20	14	8	15	48	54	40	247

Direktiv 93/13/EEG om oskäliga villkor i konsumentavtal	21	10	30	6	15	7	6	1	10	14	14	37	171
Direktiv 97/7/EG om distansavtal	11	4	18	22	4	11	2	4	9	22	35	19	161
Direktiv 97/55/EG om ändring av direktiv 84/450/EEG om vilseledande reklam så att detta omfattar jämförande reklam	40	0	0	0	4	0	0	0	3	0	0	0	47
Direktiv 94/47/EG om nyttjanderätten till fast egendom på tidsdelningsbasis (timeshare)	27	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1	30
Direktiv 85/577/EEG om avtal som ingås utanför fasta affärslokaler	1	10	2	3	0	6	0	1	1	0	7	5	36
Direktiv 2001/83/EG om humanläkemedel	2	0	3	0	3	2	0	0	6	2	4	7	29
Direktiv 1999/44/EG om försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier	2	1	2	1	1	3	4	2	3	4	8	8	39
Förordning (EG) nr 261/2004 om nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar	1	1	0	0	1	2	0	0	3	4	7	1	20
Direktiv 98/6/EG om prismärkning	0	0	1	2	0	1	0	0	2	3	5	1	15
Direktiv 90/314/EEG om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang	2	1	1	1	0	2	1	2	1	0	0	5	16
Direktiv 2002/65/EG om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenter	0	0	1	0	1	3	0	0	1	0	2	1	9
Direktiv 87/102/EEG om konsumentkrediter	1	0	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	5
Direktiv 89/552/EEG om sändningsverksamhet för television	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	0	2

3. Antal tillfällen en begäran om ömsesidigt bistånd lämnats in, fördelat per område (2007–2010)

	2007			2008			2009			2010			Totalt
	Art. 6	Art. 8	Art. 7	Art. 6	Art. 8	Art. 7	Art. 6	Art. 8	Art. 7	Art. 6	Art. 8	Art. 7	
Kläder och skor	1	0	0	0	5	0	1	3	1	2	0	1	14
Kommunikation	0	2	1	4	25	15	9	24	4	3	8	2	97
Utbildning	1	0	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0	3
Livsmedel och alkoholfria drycker	1	1	1	2	0	0	4	2	0	2	3	3	19
Inventarier, hushållsutrustning och rutinunderhåll av bostaden	0	1	0	1	1	1	9	6	1	5	4	1	30
Hälso- och sjukvård	6	11	6	5	14	6	6	11	1	9	10	2	87
Bostäder, vatten, el, gas och annat bränsle	0	0	0	1	0	0	4	0	0	2	0	0	7
Diverse varor och tjänster	30	10	9	8	24	12	24	27	18	17	27	6	212
Ospecificerat	10	9	4	59	39	35	37	23	5	11	9	6	247
Rekreation och kultur	35	13	4	15	13	17	23	33	7	26	39	9	234
Restaurang och hotell	5	2	1	19	0	8	6	5	0	7	4	3	60
Transporter	72	46	45	8	47	6	26	36	7	5	30	4	332
TOTALT	161	95	71	122	170	100	149	170	44	89	134	37	

4. Genomsnittligt antal dagar för avslutande av en begäran om ömsesidigt bistånd genom CPCS-databasen

	2008	2009	2010
Utbyte av information på begäran (art. 6)	148	208	125
Begäran om tillsynsåtgärder (art. 8)	177	283	128

5. Antal tillfällen då begäran om ömsesidigt bistånd lämnats in, fördelat per försäljningsmetod (2007–2010)

	2007			2008			2009			2010			Totalt
	Art. 6	Art. 8	Art. 7	Art. 6	Art. 8	Art. 7	Art. 6	Art. 8	Art. 7	Art. 6	Art. 8	Art. 7	
Försäljning utanför fasta affärslokaler	0	5	0	11	3	8	6	3	0	3	3	3	45
Katalog	6	4	0	0	2	1	1	3	0	1	0	1	19
Dörrförsäljning	0	0	0	4	1	2	0	2	0	0	0	1	10
E-post	1	3	2	0	0	0	7	2	0	0	1	3	19
Personlig försäljning	44	2	0	27	3	12	5	6	3	17	8	4	131
Fax	0	1	0	0	0	0	4	1	1	58	0	1	66
Internet	91	63	54	32	136	72	89	137	34	9	110	25	852
Postorder	14	5	6	36	13	3	38	10	4	2	10	5	146
Tidning	0	2	2	0	0	1	2	2	1	7	0	7	24

Okänd	0	1	1	5	3	2	1	1	2	2	0	1	19
Telefon	6	11	7	15	8	2	9	10	3	4	5	1	81
Butik	0	4	2	1	6	0	0	0	0	0	0	0	13
Sms	0	1	1	0	2	1	4	7	0	17	0	2	35

6. Antal tillfällen en begäran om ömsesidigt bistånd lämnades in/togs emot (art. 6, 7 och 8) under 2007–2010, fördelat per medlemsstat

	2007		2008		2009		2010	
	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna
Österrike	2	67	3	72	7	44	7	29
Belgien	128	67	119	85	84	51	29	28
Bulgarien	12	57	2	63	1	34	4	21
Cypern	0	60	0	64	0	34	1	26
Tjeckien	2	59	0	66	4	36	4	27
Tyskland	5	72	12	101	16	64	13	59
Danmark	12	64	14	66	10	37	10	23
Estland	8	57	12	71	6	40	1	21
Spanien	0	72	8	98	23	65	28	50
Finland	5	58	31	75	2	33	2	23
Frankrike	40	65	16	88	56	81	60	38
Grekland	0	58	0	68	0	31	1	23
Ungern	70	63	30	61	23	32	22	28
Irland	0	72	0	84	2	48	0	36
Italien	2	59	2	62	4	42	2	33
Litauen	0	57	0	67	4	33	4	22
Luxemburg	0	62	0	70	1	39	2	27
Lettland	4	63	11	66	6	36	6	24
Malta	0	55	0	55	3	34	8	23
Nederländerna	3	102	13	120	28	82	9	61
Polen	1	61	9	65	3	35	5	28
Portugal	0	60	1	68	3	39	0	29
Rumänien	0	53	0	53	1	35	0	25
Sverige	7	65	33	79	12	44	6	30
Slovenien	0	59	0	67	0	31	1	21
Slovakien	2	65	3	72	11	36	6	28
Storbritannien	14	90	65	84	45	84	27	54

TOTALT	317		384		355		258	
--------	-----	--	-----	--	-----	--	-----	--

7. Antal tillfällen en begäran om ömsesidigt bistånd lämnades in/togs emot under 2007, fördelat per medlemsstat

	Utbyte av information på begäran art. 6		Utbyte av information utan begäran (varningar) art. 7		Begäran om tillsynsåtgärder art. 8		TOTALT	
	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna
Österrike	1	4	0	56	1	7	2	67
Belgien	42	7	51	54	35	0	128	67
Bulgarien	4	2	0	55	8	0	12	57
Cypern	0	3	0	56	0	1	0	60
Tjeckien	1	4	0	55	1	0	2	59
Tyskland	1	10	2	55	2	7	5	72
Danmark	12	7	0	55	0	2	12	64
Estland	1	2	1	53	6	2	8	57
Spanien	0	10	0	52	0	10	0	72
Finland	5	3	0	54	0	1	5	58
Frankrike	19	6	7	56	14	3	40	65
Grekland	0	2	0	55	0	1	0	58
Ungern	68	4	2	55	0	4	70	63
Irland	0	7	0	56	0	9	0	72
Italien	0	3	2	54	0	2	2	59
Litauen	0	2	0	54	0	1	0	57
Luxemburg	0	4	0	56	0	2	0	62
Lettland	0	5	1	54	3	4	4	63
Malta	0	1	0	54	0	0	0	55
Nederländerna	3	27	0	60	0	15	3	102
Polen	0	3	0	55	1	3	1	61
Portugal	0	5	0	55	0	0	0	60
Rumänien	0	3	0	49	0	1	0	53
Sverige	3	6	0	54	4	5	7	65

Slovenien	0	2	0	54	0	1	0	59
Slovakien	0	8	0	55	2	2	2	65
Storbritannien	0	18	5	63	9	9	14	90
TOTALT	160	158	71		86	92	317	

8. Antal tillfällen en begäran om ömsesidigt bistånd lämnades in under 2008, fördelat per medlemsstat

	Utbyte av information på begäran art. 6		Utbyte av information utan begäran (varningar) art. 7		Begäran om tillsynsåtgärder art. 8		TOTALT	
	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna
Österrike	1	3	1	66	1	3	3	72
Belgien	28	9	43	70	48	6	119	85
Bulgarien	0	0	0	63	2	0	2	63
Cypern	0	0	0	64	0	0	0	64
Tjeckien	0	2	0	63	0	1	0	66
Tyskland	3	13	2	68	7	20	12	101
Danmark	0	1	1	64	13	1	14	66
Estland	10	0	0	64	2	7	12	71
Spanien	0	29	0	59	8	10	8	98
Finland	0	1	20	74	11	0	31	75
Frankrike	7	5	0	65	9	18	16	88
Grekland	0	5	0	63	0	0	0	68
Ungern	6	3	4	55	20	3	30	61
Irland	0	2	0	63	0	19	0	84
Italien	1	3	1	51	0	8	2	62
Litauen	0	1	0	63	0	3	0	67
Luxemburg	0	1	0	68	0	1	0	70
Lettland	0	1	1	63	10	2	11	66
Malta	0	1	0	54	0	0	0	55
Nederländerna	2	24	4	59	7	37	13	120
Polen	2	1	0	63	7	1	9	65

Portugal	0	1	1	63	0	4	1	68
Rumänien	0	0	0	53	0	0	0	53
Sverige	15	2	10	72	8	5	33	79
Slovenien	0	1	0	64	0	2	0	67
Slovakien	0	4	0	63	3	5	3	72
Storbritannien	43	8	12	65	10	11	65	84
TOTALT	118	121	100		166	167	384	

9. Antal tillfällen en begäran om ömsesidigt bistånd lämnades in under 2009, fördelat per medlemsstat

	Utbyte av information på begäran art. 6		Utbyte av information utan begäran (varningar) art. 7		Begäran om tillsynsåtgärder art. 8		TOTALT	
	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna
Österrike	0	7	1	32	6	5	7	44
Belgien	25	11	25	36	34	4	84	51
Bulgarien	1	3	0	31	0	0	1	34
Cypern	0	3	0	31	0	0	0	34
Tjeckien	0	2	0	31	4	3	4	36
Tyskland	3	14	0	36	13	14	16	64
Danmark	6	1	0	32	4	4	10	37
Estland	0	3	0	33	6	4	6	40
Spanien	7	15	4	37	12	13	23	65
Finland	0	0	1	31	1	2	2	33
Frankrike	40	20	1	38	15	23	56	81
Grekland	0	0	0	31	0	0	0	31
Ungern	10	1	1	31	12	0	23	32
Irland	1	2	0	32	1	14	2	48
Italien	1	3	1	35	2	4	4	42
Litauen	2	1	0	31	2	1	4	33
Luxemburg	0	4	0	31	1	4	1	39
Lettland	0	3	1	31	5	2	6	36

Malta	0	3	0	31	3	0	3	34
Nederländerna	26	21	1	32	1	29	28	82
Polen	0	1	0	33	3	1	3	35
Portugal	0	1	0	34	3	4	3	39
Rumänien	0	0	0	31	1	4	1	35
Sverige	4	4	0	35	8	5	12	44
Slovenien	0	0	0	31	0	0	0	31
Slovakien	2	0	0	31	9	5	11	36
Storbritannien	22	21	8	39	15	24	45	84
TOTALT	150	149	44		161	169	355	

10. Antal tillfällen en begäran om ömsesidigt bistånd lämnades in under 2010, fördelat per medlemsstat

	Utbyte av information på begäran art. 6		Utbyte av information utan begäran (varningar) art. 7		Begäran om tillsynsåtgärder art. 8		TOTALT	
	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna	inlämnade	mottagna
Österrike	3	5	0	22	4	2	7	29
Belgien	12	2	6	24	11	2	29	28
Bulgarien	0	0	4	21	0	0	4	21
Cypern	0	2	1	22	0	2	1	26
Tjeckien	2	0	1	22	1	5	4	27
Tyskland	2	12	0	26	11	21	13	59
Danmark	0	0	0	23	10	0	10	23
Estland	0	0	0	21	1	0	1	21
Spanien	1	10	5	31	22	9	28	50
Finland	1	0	1	21	0	2	2	23
Frankrike	45	1	1	23	14	14	60	38
Grekland	0	1	0	22	1	0	1	23
Ungern	9	2	3	21	10	5	22	28
Irland	0	3	0	23	0	10	0	36
Italien	1	1	0	26	1	6	2	33

Litauen	1	0	0	21	3	1	4	22
Luxemburg	2	3	0	23	0	1	2	27
Lettland	0	0	0	21	6	3	6	24
Malta	0	1	0	21	8	1	8	23
Nederländerna	1	16	2	24	6	21	9	61
Polen	0	0	0	23	5	5	5	28
Portugal	0	1	0	27	0	1	0	29
Rumänien	0	1	0	23	0	1	0	25
Sverige	1	4	2	22	3	4	6	30
Slovenien	1	0	0	21	0	0	1	21
Slovakien	1	4	0	23	5	1	6	28
Storbritannien	6	18	11	25	10	11	27	54
TOTALT	89	87	37		132	128	258	

11. Anslutning till CPCS-databasen och användning – antal behöriga myndigheter (december 2010)

<i>CPCS-användare</i>	<i>Myndigheter</i>
<i>Totalt 750 aktiva användare i 30 länder.</i>	<p><i>Totalt 346 myndigheter och 30 centrala kontaktpunkter med tillgång till CPCS-databasen.</i></p> <p><i>Av dessa har 30 % aldrig utfärdat en begäran om ömsesidigt bistånd trots att de har ett lösenord.</i></p>